

LÁZÁRY RENÉ SÁNDOR

(Leám! Leácska!...)

Leám! Leácska! Drága félfelem!

*Meggyűltem itt, mint máz a téfelen.
Vastagszom is – terelget hízni Tusnád!
Fenyves susog köröttem, nem Nilus-nád.
S merengek is – miképp egy babuin
Bölcs Hermupolis képes kapuin.
Óh, távol innen Túna-el-Gebel!
Sóhajtozom, mint bűn a telt kebel,
Míg dundi nőkre bámul több kifent úr
Meg dandy – bár nem tudja: merre Dendúr?
S hol is magaslik égre Edfu, Karnak?*

*De rímes naplóm mégse vedd fukarnak!
Megírom inkább: mint gyűjték kazalt,
S hogy Imhotep kőszobra mért bazalt?
Megírom inkább: merre van Dabúd?
Csak épp ne bántson egyre sanda búd:
Nevess, Leácska, drága félfelem!*

De versből is megárt az értelem.

(Tusnád-Fürdőn, 1880 júliusában)

(Jöjj, tavasz...)

*Jöjj, tavasz, oh, gyere, jöjj el!
Fölhagy a medve a böjttel:
Barlangból kifelé mászkál,
Mancsa ma négyfele császkál!*

*Csúszik a zord, fene medve –
Álmaitól menekedve
Morcos még, szimatol, dörmög,
S megy köszörülni a körmöt...*

*Persze, a medve sem érti – mivégre
Bambul a keskeny, a jéghideg égre?
Halvány még a sugár – csalján
Nem nyalogatja a talpán...*

*Jöjj, tavasz, oh, gyere tényleg!
Az egyszeri medve bokázzon, örüljön a fénynek:
Már ezután sose fázzon,
Nyáron a lányok, a fák derekán dalokat cziterázzon!*

(1881 februárjában, Kolozsvárott)

(Álmodj csak egy sort...)

*Álmodj csak egy sort... Ébredés után,
Ha kell, ha nem, már kettő lesz belőle.
Mihez kezdj véle?... Forgatod, bután
Babrálgatod – csak fejben, egyelőre,*

*Páris fölött, míg párás délután
Árnyéka leng a ferde háztetőre,
S az „ihlet” is gyors záporként fut, ám
Dallá sosem lesz! Nyughass hát, te dőre,*

*Hisz nem tudod: miképp kezdjed, s hogyan zárd
Majd versedet... Künn cserfel egy veréb,
Nap süt megint, ragyog párkány, vizes cserép,*

*S nagy fény alatt ropogva ring a mansarde –
(Páris, 1884. június 12-én)*

Szentábrahámi zápor

*A vén Zsidóhegy omló
Vállára szállt a felhő:
Tollázkodik gyümölcsös,
Borzong a lázi erdő.*

*Rezzenti már a bükköst
A pörgő zápor árnya:
A Gagy vizére röppen
A nyár gyors fecskeszárnya.*

*Szentábrahám fölé leng,
Remeg, cikáz a telt hó:
Lezúg magas hazákból
A fény, a láz, a felhő!*

(Szentábrahám, 1889 május–június)

(Idők suhannak...)

*Idők suhannak ifjan,
Battyognak majd gyalog,
S meg-megszaladnak olykor
Örömmel, hetyke kéjjel:
Madárhanggal kibomló,
Boldog, nagy hajnalok
Mögött czirpelni kezd már
Egy ösmeretlen éjjel.*

(1901 júniusában)

VARGA MÁRTON